

ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

Χειρόγραφο του κου Άριστου Παπούλια, θείου του κληρικού της ενορίας Αγίων Αναργύρων Αμπελοκήπων Ανάργυρου Μουστερή.

«Αγαθάγγελος Μοναχός

Διαμορφωτής ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΑΡΦΑΡΩΝ νυν ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΩΝ ΔΗΜΟΥ ΑΙΓΕΙΡΑΣ

Ο Αγαθάγγελος Μοναχός κατακόσμον ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ ήτο κάτοικος Αρφαρών και είχε 4 γιουούς που μετανάστευσαν στην Αμερική. Μετά τον θάνατον της γυναίκας του απεσύρθη εις την Μονήν Αγίου Βασιλείου και επεδόθη εις την κατασκευήν έργων από ποτάμι έως κορυφή, ως έγραψε με το χέρι του εις την μετώπη του οικίσκου που μόναζε. Τώρα στα ερείπια που μένουν φαίνονται ξεθωριασμένα τα γράμματά του:

ΕΡΓΑ ΑΠΟ ΠΟΤΑΜΙ ΕΩΣ ΚΟΡΥΦΗ
ΑΠΟ ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟ ΜΟΝΑΧΟ
Η ΧΕΙΡ Η ΓΡΑΨΑΣΑ ΤΟΥΤΑ ΣΗΠΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΩΜΑ
ΤΑ ΓΡΑΦΕΝΤΑ ΜΕΝΟΥΝ ΣΤΟΝ ΑΙΩΝΑ

Από την εποχή που αφιερώθη στη Μονή άρχισε μόνος του την κατασκευή του μαιανδρικού δρόμου για να πάει στον Άγιο Βασίλειο, όπως έσκαβε επενέβη η Αστυνομία Ακράτας διότι δεν ήτο ανεγνωρισμένος Μοναχός, πράγμα που έγινε αργότερα. Εις τα πλευρά του δρόμου φύτεψε κυπαρίσσια και σκαλοπάτια διά άνετον ανάβασιν εις την εκκλησίαν του Αγίου Βασιλείου. Εν συνεχεία προκάλεσε απόφασιν από την Δασική Υπηρεσία για απαγόρευση βοσκής σε όλη την πλαγιά από τον δρόμο προς Βελά μέχρι της κορυφής, πράγμα που επέτρεψε την ανάπτυξη θάμνων και δέντρων. Εν συνεχεία ακούραστος ήρχισε την κατασκευήν πέριξ της εκκλησίας τω αναμνησίων έργων δια την εκεί διαμονή του, οικίσκον μοναχισμού του, φούρνον δια το ψήσιμον του ψωμιού του, μαγειρίον, βαρελάκι για κρασί και άλλα, όπως αποχωρητήριο, θέση για κωδωνοστάσιον, διαμόρφωσιν περιβόλου έμπροσθεν της εκκλησίας, δεξαμενή δια την συγκέντρωσιν βροχίνου νερού κάτωθεν του δαπέδου της εκκλησίας.

Το σπήλαιον εις την κορυφήν της πλαγιάς το διαμόρφωσε καταλλήλως για να δέχεται επισκέπτες να διαμένουν για ημερήσιαν ανάπαυση και φαγητό. Τας Κυριακάς και Εορτάς κατέβαινε εις την εκκλησίαν Αγίων Αναργύρων του χωριού συμμετέχοντας εις την λειτουργίαν ως πολύτιμος βοηθός του εκάστοτε ιερέως του χωριού.

Συνεχώς ήτο απασχολημένος κάτι να προσθέσει στην όλη προσπάθειά του, έφτιαξε δύο βρύσες στην κοίτη του ποταμού και τσιμεντένια γέφυρα για να περνούν το ποτάμι οι διαβάτες, ζώα και άνθρωποι.

Από τις δύο βρύσες εφοδιάζετο με νερό το νότιο τμήμα του χωριού καθότι δεν είχε γίνει τότε το υδραγωγείο στα Αρφαρά.

Εγώ, που γράφω με τρεμάμενο χέρι, λόγω ηλικίας, επί τρίμηνον διάβαζα στη Σπηλιά, για τις επί πτυχίω εξετάσεις μου εις την Ανωτάτην Εμπορική, έβλεπα κατά τας απογευματινάς ώρας τον πατέρα Αγαθάγγελο να κάθεται σε ένα διαμορφωμένο κάθισμα στη ρίζα της πουρναριάς, λίγο έξω από το σπιτάκι που μόναζε και να κοιτάζει με ηρεμία και ευχαρίστηση την πλαγιά και στο βάθος την θάλασσα.

Αισθανόμενος ότι ο κύκλος της δράσης του έφτανε στο τέλος του, έκανε ιδιόχειρο διαθήκη και την έδωσε στον πατέρα μου Σωτήριο Παπούλια για τον σκοπό αυτό. Με την μετεστεγάση της οικογένειας στα Μάρμαρα κανείς δεν φρόντισε να φυλάξη αυτό το χαρτί.

Επιμελήθηκε και για τον ενταφιασμό του εις την Μονή και είχε φτιάξει τον τάφο του με ανοικτή την ημερομηνία θανάτου του. Έλεγε εις τους ανθρώπους που τον περιέβαλαν: κάθε

βράδυ μπάζω το σχοινί της καμπάνας στο κρεββάτι μου και αν αισθανθώ το τέλος μου θα κτυπήσω την καμπάνα να έρθετε να με πάρετε για ενταφιασμό μη βρωμίσω...

Με ένα χιόνι που απέκλεισε τη Μονή πήγαν από το χωριό και τον κατέβασαν στο σπίτι του Αρίστου Αποστολόπουλου, όπου εκεί έμεινε τις τελευταίες μέρες του. Στο σπίτι αυτό έμενε πολλές φορές όταν κατέβαινε από το Μοναστήρι στο χωριό. Δεν γνωρίζω εάν είχε συγγενικών δεσμών με την οικογένεια αυτή.

Αυτά τα λίγα θυμάμαι για τον Αγαθάγγελο, γιατί μετά τις σπουδές μου παρέμεινα εργαζόμενος στην Αθήνα και μόνον στις διακοπές μου επισκεπτόμην το χωριό, ας είναι αλησμόνητη η μνήμη του.

Αθήναι τη 13 Απριλίου 2003
Άριστος Παπούλιας»